

Sygn. akt II CNP 92/06

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Myszka

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 5 grudnia 2006 r.,
skargi Towarzystwa Finansowo - Leasingowego S.A. w Z.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu
Okręgowego w Z. z dnia 13 lipca 2006 r., wydanego w sprawie
z powództwa "E." S.A. w K.
przeciwko Towarzystwu Finansowo - Leasingowemu S.A. w Z.
o zapłatę,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 13 lipca 2006 r. Sąd Okręgowy oddalił zażalenie pozwanej spółki pod firmą „Towarzystwo Finansowo – Leasingowe” S.A. w Z. na postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 11 maja 2006 r. odrzucające apelację tej spółki od wyroku z dnia 22 marca 2006 r., którym zasądzona została od niej na rzecz powodowej spółki pod firmą „E.” S.A. kwota 56 381,76 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5 stycznia 2006 r. do dnia zapłaty.

Na postanowienie Sądu Okręgowego spółka „Towarzystwo Finansowo – Leasingowe” S.A. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Postanowienie sądu drugiej instancji oddalające zażalenie na postanowienie o odrzuceniu apelacji jest orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. Przedmiotem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia może być jednak tylko takie orzeczenie, przez którego wydanie stronie została wyrządzona szkoda. Wynika to wyraźnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., a także z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., zgodnie z którym skarga powinna zawierać uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy. Spełniając to wymaganie skarżąca twierdziła, iż szkoda jaka została jej wyrządzona polega na tym, że o w obrocie prawnym pozostał prawomocny wyrok Sądu Rejonowego z dnia 22 marca 2006 r. zasądzający od niej kwotę 56 381,76 zł z odsetkami, z którego treścią „w żadnym wypadku zgodzić się nie może”. Skarżącej chodzi zatem o szkodę wyrządzoną przez wydanie wyroku z dnia 22 marca 2006 r. i tego orzeczenia może dotyczyć skarga przewidziana w art. 424¹ § 1 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 18/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 139).

Skoro skarżąca nie uprawdopodobniła, by wyrządzona jej szkoda była następstwem wydania zaskarżonego postanowienia, a nie wyroku z dnia 22 marca 2006 r., Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 w związku z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. postanowił, jak w sentencji.

db